

efter Eders Bøsse, men, naar J ikke iforveien vide, at der er saadant Noget paa Eders Mark, saa maae J ikke tage Bøssen med. Man vil maaſtee indvende mig, at det vilde være en urimelig Fortolkning, men vi have ſandelig ſeet ſaamange ikke mindre urimelige Fortolkninger af vore i den ſenere Tid udgivne Love, at dette ikke vilde være mere urimeligt; det er imidlertid en Betyggelse, at den ærede Ordfører har udtalt ſig derhen, at det laa i Loven, og det vilde være en endnu større Betyggelse, om det maatte behage den ærede Indenrigsminister at udtale det Samme. Vi ſkulle da med Fornøiſe frafalde vort Forſlag. Der er et Punkt, ſom jeg ønskede at ſpørge den ærede Indenrigsminister om. Udvalget foreſlaaer nemlig, at Minimum af Mulkten, der er beſteemt i den Paragraph, ſom nu vil blive § 21, ſkal forhøies fra 2 Rbd. til 5 Rbd.; nu har den ærede Indenrigsminister ſagt, at Ministeriet er gaaet til den yderſte Grændſe, det kunde gaae med Hensyn til de Forſlag, her foreligge. Naar nu dette er en Forhøiſe, ſaa kunde det forſtaaes, ſom om den yderſte Grændſe her ſkulde forſtaaes opad, ſaaledes at Ministeriet ikke kunde gaae ind paa noget større Minimum end det her foreſlaaede, men det kunde ogsaa tænkes, at der ved dette Spørgsmaal kunde menes, at Ministeriet ikke kunde gaae ind paa et lavere Minimum end diſſe 5 Rbd., alſaa ikke paa de 2 Rbd., der allerede ſtaaer der. Det kunde derfor intereſſere mig inden Afſtemningen at vide, om denne yderſte Grændſe ved de 5 Rbd. ſkal forſtaaes opad eller nedad.

Ordføveren: Der er gjort mig et Spørgsmaal af en æret Rigsdagsmand fra Thisted Amt (S. Knudſen) om, hvorledes den 17 S, der i Landſthinget er indkommen i Lovforſlaget, ſkal forſtaaes med Hensyn til det dert indeholdte Forbud imod at nedſkyde løsgaaende Hunde. Jeg ſkal derom blot tillade mig at bemærke, at Paragraphen neppe kan ſiges at

give et almindeligt Forbud imod at ſkyde Hunde; thi der ſtaaer kun, at den Ret, ſom Forordningen af 20. Mai 1840, § 30 og 31, giver den Jagtberettigede til i ſit Jagtdistrict at nedſkyde Hunde o. ſ. v. ſkal bortfalde; det vil alſaa ſige den Ret til at nedſkyde Hunde, ſom følger af den tidligere Jagtlovgivning, og ſom er given, for at værne om Jagtretten; ſaaledes har jeg idetmindſte forſtaaet denne Beſtemmelse; forſaavidt ſom derimod den almindelige Nødværgeret eller andre almindelige Retsgrundſætninger ſkulde kunne medføre en fyldeſtgjørende Grund til at ſkyde nogen Hund ned, da kan jeg ikke troe, at denne Paragraph derfor ſkulde kunne være til Hinder. Med Hensyn til det Ændringsforſlag, ſom er ſtillet af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 4de District (Kampmann) under 9 Ltr. C, ſkal jeg kun bemærke, at, naar han har yttret, at det var en ſaa ganſke irregulair og uſædvanlig Fremgangsmaade, ſom Udvalget havde foreſlaaet, da vil jeg erindre ham om de Beſtemmelſer, der allerede findes i den 33 § i den nu gjældende Jagtanordning. Ifølge denne Paragraph er nemlig Jagtbrugeren beſøiet til, naar han antræffer nogen Mand paa ſin Jord, om hvem han nærer Tvivl, hvorvidt han er jagtberettiget, at fordre ſig udleveret Gøvær og øvrige Jagtreqviſiter indtil Jagtberettigelsen beviſes. En lignende Ret til foreløbigt at tage ſig ſelv tilreite indeholdes i § 34; men, naar dette allerede er indrømmet, troer jeg ikke, at der kan være Noget til Hinder for at gaae det Skridt videre, ſom Comiteen her har foreſlaaet. Med Hensyn til hvad den ærede ſidſte Taler yttrede angaaende den Forandring i Mulkten for ulovlig Jagt, ſom er bleven foreſlaaet af Udvalget, ſkal jeg, ſkjøndt hans Bemærkning ikke nærmest var rettet til mig, gjentagende gjøre opmærksom paa, at, hvis man vilde blive ſtaaende ved Beſtemmelsen, ſaaledes ſom den ſtaaer i Udkaſtet, vilde der virkelig komme en ganſke beſynderlig Anomalie imellem denne § og § 19.